XXI. évf. 1934 november 11. szám.

AZ ÁG. H. EV. MISSZIÓ-EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

ALAPÍTOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Megjel. havonta. Előfizetési ára: 1 évre 1 pengő. Postatakarékpzt. számla 17.270 sz.

SZERKESZTI: D. BÁRÓ PODMANICZKY PÁL és NÉMETH KÁROLY.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: D. BÁRÓ PODMANICZKY PÁL, EGYETEMI TANÁR.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Sopron, Károly magaslati-u. 4.

Felelős kiadó: DRENYOVSZKY JÁNOS Kispest, Fő-tér 12., fsz. 2.

A misszió és az imádság.

(Elhangzott a celldömölki konferencián 1934. okt 6-án.)

Konferenciánk alaptárgya: *Hogyan támad életre a még alvó missziói lélek?* Előadásom erre a kérdésre azt a feleletet adja, hogy akkor, ha világosan felismerjük ennek a kettőnek: a missziónak és az imádságnak szorosan összetartozó voltát. Világosan kell látnunk, hogy mindkettőnek elengedhetetlenül szüksége van egymásra.

Az imádságnak *szüksége* van a *misszióra.* Ezzel azt akarom kifejezni, hogy nem igazi imádság az, amelyikből hiányzik a missziói lélek.

Mi a misszió? Küldetés és pedig Istentől jövő küldetés. Istennek meghatározott célja van az emberek életével. Mi tudjuk, hogy ez a cél az emberi lélek megmentése Jézus Krisztus által. Isten először meg akarja menteni a mi lelkünket, azután mások lelke megmentésének a szolgálatába akarja beállítani mindnyájunk életét.

Éppen ezen a ponton éles határvonal huzható a keresztyén vallás és az összes pogányvallások között. A keresztyén vallás az embert akarja beállítani az Isten szolgálatába, a pogány vallások pedig Istent szeretnék beállítani az ember szolgálatába. Érdekes képeket lehetne felsorolni a pogány vallások területéről, melyek megmutatnák, hogy hogyan igyekszik a pogány vallásos lélek minden erőfeszítéssel, vallásos gyakorlataival, áldozatokkal és imádságokkal arra kényszeríteni az Istent, hogy azt tegye, amit az ember elérni szeretne. Egyes pogány vallások azt képzelik, hogy bizonyos áldozati ételeket és italokat annyira szeretnek az istenek, hogy minden kívánságunkat készek teljesíteni, csakhogy azokból elegendő mennyiségben kaphassanak. Ugyanez a pogányos törekvés mennyire érvényesül a mi elpogányosodott keresztyénségünk vallásos gyakorlatában is! A modern pogány embert is csak abból a szempontból érdekli az Isten, hogy milyen mértékben lehetne befogni a mi emberi céljaink, vágyaink és törekvéseink szekere elé. Ez a vallásosság mindig csődöt mond, amikor az ember rájön arra, hogy az Istenből nem lehet aranyat esinálni. Közönségesen ezt úgy fejezik ki: hiába imádkozom, ezzel nem kerül nagyobb darab kenyér az asztalomra. Nos, az imádságnak nem is ez a célja. Az imádság nem azért száll az ég felé, hogy Isten tegye meg a mi kedvünket, hanem azért, hogy miáltalunk valósulhassanak meg Isten tervei. A nagy hindú misszionárius, Sundar Singh, az olyan imádságot, amelyik csak kérni akar az Istentől és pedig elsősorban

nem is az Istent magát és az ő lelki ajándékait, hanem pusztán földi dolgokat, s amelyik sohasem gondol arra, hogy Istennek is lehetnek mondanivalói az én számomra, nyomorult koldulásnak nevezi. Ez nem jelenti azt, hogy nekünk nem lehet és nem szabad kérni semmit az Istentől. Luther azt mondja Kis Kátéjában, hogy amikor Isten így szólíttatja meg magát: „Mi Atyánk", ezzel magához akar minket édesgetni, hogy bátran és teljes bizalommal kérjük őt, mint szerető gyermekek, szerető atyjukat. Világos azonban, hogy aki csak magának tud kérni az Istentől, az még nem fogta fel az imádság értelmét teljes mélységében. Nem imádkozol helyesen, ha imádság közben csak a magad törekvéseivel vagy elfoglalva, de sohasem jut eszedbe megkérdezni Istentől: Uram, mi a te szándékod az én életemmel? Gátja vagy eszköze vagyok-e annak, hogy a Te bölcs és szent terveid megvalósuljanak ezen a világon? — Nem igazi a te imádságod, amíg meg nem tanulsz így szólni: Itt vagyok, Uram, használj fel eszközödül! Te parancsolj és én cselekszem! Vezess a te Szentlelkeddel, hogy életem minden mozzanata úgy alakuljon, amint Te szeretnéd azt elrendezni. — Ilyen imádságot azonban csak a missziói lélek ad az ember ajkára, s ezért mondottam, hogy az imádságnak nélkülözhetetlen szüksége van a misszióra.

Ámde éppen olyan nélkülözhetetlen *szüksége* van a missziónak is *az imádságra.*

A misszióban az imádság még fontosabb, mint *az adomány.* Helytelen volna, hacsak azt hangsúlyoznánk: Áldozzatok a misszióért! — de nem kérnénk még erőteljesebben, hogy *imádkozzatok is* érte. Csak olyan adományok lehetnek áldottak, csak olyan adományokat használhat fel Isten emberi lelkek megmentésére, amelyeket imádságok kisérnek rendeltetésük betöltésének az útján. Olyanok is adhatnak a misszióra, akik nem imádkoznak érte; de ezeknél nem helyes az adakozás indító oka. Adnak talán azért, hogy lerázzanak magukról egy kellemetlen kérést, vagy azért, hogy hiuságukat legyezgessék vele, de nem Isten parancsára. A misszió ügyének inkább ártanak, mint használnak az ilyen adományok. Csak az imádsággal lesz a misszióra adott pénz Isten pénze, amelyiket az adakozó nem mint a sajátját áldoz oda, hanem mint Isten sáfára fordít az Isten által kijelölt célra, mert Isten lelke kényszeríti reá.

A misszióban az imádság fontosabb, mint a *munka.* Azért van annyi sikertelen, összeomlott vállalkozás, mert az emberek megfeledkeznek arról, hogy imádságban előkészítsék Isten országáért végzendő munkájukat. Isten munkáiban a Szentlélek a vezér. Néki kell parancsot adni a vállalkozásokra. Hogyan tehesse azt, ha nem adunk néki alkalmat erre az imádkozásban? Az imádság őriz meg attól, hogy képmutató módon dolgozni akarjunk Istenért akkor, amikor még először Istennek kell rajtunk munkálkodni. Jól emlékszem életemnek egy időszakára, amikor nagyon meglazult az Istennel való közösségem. Lelki életem valamiképpen nem volt rendben. Elsősorban jelentkezett ez az imádságnak és a bibliaolvasásának

az elhanyagolásában. Különös az emberi lélek! Ebben az időben is megmaradt bennem a vágy, hogy lelkeket vezessek a Krisztushoz. Nagyon sokat dolgoztam. Tanítványaimnak az imádkozó élet szépségeiről kellett beszélnem. Munkásságomnak azonban nem volt meg a kívánatos eredménye. Lelkemben pedig megszólalt egy titkos hang: A te munkádnak nem is lehet eredménye, mert képmutató vagy. Azt mondod a te felebarátodnak: Hadd vegyem ki a szálkát a te szemedből! — holott a tiédben gerenda van. Légy te igazán a Krisztusé, élj te igazán imádkozó életet, azután akarj másoknak szolgálni. Azért hangsúlyozom most annyira, először az imádság és azután a munka.

Végül hadd mutassak rá arra, hogy milyen nagy fontossága van a misszióban annak, hogy akik maguk nem mehetnek ki a misszió munkamezejére dolgozni, azok imádkozzanak a misszióért. Minden misszionáriusnak kimondhatatlanul szüksége van arra, hogy a háta mögött ott álljon egy imádkozó tábor, amelyik imádkozva támogatja küzdelmeit. Számunkra pedig Istennek drága ajándéka az, hogy imádságainkkal segíthetjük győzelemre vinni az Ő ügyét ebben a világban. Nekünk nagyon hálásaknak kell lenni az Isten iránt azért, hogy az imádságot *harctérnek* is szánta a mi életünkben, amely harctéren és munkamezőn Isten országának legszebb győzelmeit és legcsodálatosabb eredményeit lehet elérni. Hálásaknak kell lennünk különösen azért, mert az imádság harca és szolgálata az, ahol a legjobban védve vagyunk a hiúság kisértésétől. Amikor Isten ügyéért dolgozunk, vagy anyagi áldozatot hozunk, mindig ott a veszedelem, hogy mi ezzel ne az Isten, hanem a magunk dicsőségét akarjuk szolgálni. A legszebb prédikációt is el lehet mondani úgy, hogy az elmondásnál nem a Krisztus szerelme, hanem az én feltünési vágyam, hiúságom, érvényesülni akarásom a hajtóerő. A hiúságnak ettől a veszedelmétől sehol nem vagyunk annyira védve, mint a másokért való imádkozásnak a szent szolgálatában, amelyet senki nem lát, senki nem tarthat számon, csak az Isten egyedül. Védve vagyunk a hiúság kisértésétől ezen a ponton azért is, mert itt mutatható ki legkevésbbé emberileg, hogy milyen szerepe van a győzelemben a mi imádságunknak. Istenért vívott egyéb harcainknál és munkáinknál többé-kevésbbé szemmel látható a harcnak és munkának az eredménye. Ámde az, hogy Isten ügyének valamilyen nagy jelentőségű előrehaladásában mekkora szerepe van ismeretlen lelkek csendes imádságának, az legtöbb esetben csak az örökkévalóságban lesz előttünk nyilvánvalóvá. Éppen ezért kell ezt a drága szolgálati alkalmat Istennek nagyon megköszönnünk.

Drága a másokért való imádkozásnak a szolgálati alkalma azért is, mert ez az *utolsó lehelletünkig* értelmet ad az életünknek. Lehet, hogy nincsenek nagyszerű emberi képességeim, melyeket odaadhatok Isten szolgálatára, de akkor is mindig imádkozhatom Isten ügyének győzelméért. Lehet, hogy szegény vagyok és szegénységemből csak kisebb adományokra telik, de adhatok aranynál is drágábbat: imádságot. Lehet, hogy betegágyhoz leszek láncolva,

munkára képtelen rokkantként kell leélnem életem, — az imádság munkájára akkor is nyilik alkalom. Zsarnok elveheti szabadságomat és börtön négy fala közé zárhat, hogy megakadályozza Isten ügyéért végzett szolgálatomat. de az Isten ügyéért való imádkozásnak a lehetőségét akkor sem veheti el tőlem senki sem.

Végezzük hát a misszióért való imádkozásnak drága szolgálatát azzal a boldog hittel, hogy csodálatos eredményeit látjuk majd ennek a munkának ott abban a másik világban, ahol nyilvánvalóvá lesz mindaz, ami itt e földön még elrejtetett a mi szemünk elől. **Belák János.**

Celldömölki konferenciánk; okt. 6—8.

A konferencia nemcsak előadásaiban, hanem egész lefolyásában felelet volt a kitüzött kérdésre: Hogyan támad életre a még alvó missziói lélek. Dr. Bertha Benő járásbirósági elnök nyitotta meg a konferenciát s a megjelenésben akadályozott Dr. Molnár Gyula elnököt a közgyülésen is helyettesítette. Már az ő beszédeiben is az Ige csendült fel szüntelen s az Ige ébresztő megszólaltatása jellemezte az egész konferenciát. Szombat déltől hétfő délig 14 igehirdetés és 22 előadás hangzott el 24 előadóval. Az ünnepi istentiszteleten D. Kapi Béla püspök prédikált: Efezus 5, 25—27. „Mi vagy a Krisztus egyházában? Szeplő a Krisztus arcán, vagy a szentség fényessége. Megragadó volt Karanko Jonko finn lelkész előadása a 75 éves finn Külmisszió multjáról és jelenéről és Németh Károly egyházi elnök megemlékezése Vasmegye nagy szülüttjéről, a most 75 éve Afrikában elhunyt első magyar misszionáriusról. De a többi előadások is mind gyöngyszemek voltak. Szolgáltak, egyesek több alkalommal is, a következők: Belák János, Benzing István, Drenyovszky János, Erőss Sándor, Gáncs Aladár, Horváth Kató, Huber Etel diakonissza főnöknő, Ittzés Mihály, Molitorisz János, vitéz Muray Endre, Nagy István, Nitschinger János, D. Báró Podmaniczky Pál, Póczy Mária, Rácz Sándor, Rimár Jenő, Szabó József, Sztehló Gábor, Túróczy Zoltán, Zarándi Attila. Szolgálatunk a környékre: Alsóság, Alsómesteri, Boba, Kemenesmihályfa, Vassimonyi, Vönöckre is kiterjedt. A perselybevételek 50 pengőt s ami még szebb, az iratterjesztési forgalom 80 pengőt ért el. A konferencia legragyogóbb része a hétfő délelőtt volt. Ekkor fonódott be a konferenciába a kemenesaljai egyházmegye lelkészi és tanítói kara. Koltai Vidos Dániel egyházmegyei felügyelő, aki Kapi Béla püspök urral együtt a konferencia nagyobb részén hűségesen jelen volt, a Misszióegyesület munkáját igen meleg szívvel köszönte meg s indítványára több mint 30 lelkész és tanító lépett az egyesületbe. A konferencián 32 lelkész és 37 tanító vett részt. Vidékről Székesfehérvár volt legszebben képviselve 11 taggal. Közgyülésünkről a dec.-i számban közlendő titkári jelentés kapcsán emlékezünk meg. Legyen hála a celldömölki konferenciáért s az Úr áldása a résztvevőkön, a vendéglátó gyülekezeten. Már látni is lehet valamit abból: Hogyan támad életre a missziói lélek? Titus 2, 11.

A Missziói Gyermekszövetség órája.

1. Gyermekek a Vezető beléptekor az evangélikus köszöntéssel köszönnek: „Erős vár a mi Istenünk!“ — Vezető válasza: „Erős várunk!“

2. Ének Dunántúli ék. 596. é. 4. v. „A hivek Istennel égben Élnek örök dicsőségben, Végetlen boldogságban. S az Istent látván, tapsolnak, Magasztalván őt, vigadnak Angyali társaságban. A Krisztus őket örökre Viszi örömrül-örömre.“ (Dallama: „Örökké! Óh mennydörgő szó!“)

3. Imádság a „Tagsági jegy“-en lévő „Megváltó Jézusom“ kezdetű imádság a Vezető előmondása után.

4. Olvasandó János Jelenések: 2, 10. utolsó mondata: „Légy hű mind halálig s néked adom az életnek koronáját.“

5. Magyarázat. — K. Gy.! Legutóbbi szövetségi óránkon is ezt a bibliai verset olvastam fel előttetek s megmagyaráztam, hogy mi a hűség. Elmondottam, hogyan tudja megmutatni hűségét gazdája iránt az állat; ura iránt még a pogány katona is s reámutattam, miképen tudhattok ti is olyan hűségesek lenni a ti Uratok, Királyotok, megváltó Krisztusotokhoz, hogy hűségtekért elnyerhessétek az életnek koronáját. Ugyanakkor megigértem, hogy a mai alkalommal azt fogom nektek megmagyarázni: mit jelent az életnek koronája? — Hogy mi a korona, azt ti mindannyian nagyon jól tudjátok. Aranyból készült sapka-sisak alakú fejdísz az, amelyet a királyok, egy egy országnak urai szoktak ünnepélyes alkalmakkor a fejükön viselni. Azzal a koronával szokták őket az ország uralkodójává avatni, királlyá koronázni. Vajjon ilyen korona az életnek koronája is, amelyet nektek is igér hűségtekért a megváltó Krisztus? — Nem K. Gy.! az életnek koronája nem ilyen aranyból készült, még csak nem is látható korona. Nem is lehet látható, hiszen ezt a koronát nem a mi testi fejünkre teszi itt földi életünkben az Úr, hanem ez jutalma lesz a mi lelkünknek hűségéért. Jutalom, melyet ajándékképen, érdemeink felett ad az Úr. Soha véget nem érő öröm és boldogság. Gyönyörűséges élet ott Istennek közelségében, ahol színről-színre láthatjuk Őt, az örökkévaló Szeretetet. Ezt a csodálatosan szép, dicsőséges életet el sem tudjuk képzelni, még kevésbbé szavakkal elmondani, hogy milyen szép is lesz. Egyszer egy kis gyermek, aki elragadratva nézte a csillagos eget, így kiáltott fel: „Ha ilyen szép az ég most, mikor csak a visszáját láthatom, milyen dicső lesz majd akkor, ha színéről szemlélhetem!“ De ha nem is tudjuk ez örökéletnek a szépségeit mind felsorolni, elég tudnunk annyit, hogy mennyei Atyánk közelében leszünk s ez maga a legnagyobb boldogság. — Szeretnétek azt is tudni, mi az, hogy örökké? Volt egyszer egy király, aki szintén ezt szerette volna tudni s azért megkérdezte okosságáról híres pásztorát, hogy meddig tart az örökkévalóság. A pásztorfiú így felelt: „Ismerek egy hegyet. Egy mértföld a magassága, úgyszintén a szélessége, meg a hosszúsága is. Százévenként egy-egy madár keresi fel és megfeni rajta csőrét. Ha majd így az egész hegy elkopik, akkor telik el az első másodperc az örökkévalóságból.“ — Ugyebár K. Gy.! ilyen nagy és ilyen sokáig tartó boldogságért érdemes hűségre igyekeznetek az Ur Jézus Krisztus iránt. Hűségre, mely mindhalálig tart, még akkor is, ha olyan sors várna reátok, mint Kartar Singhre, akinek mindhalálig való hűségét el fogom ma nektek mesélni. Előbb azonban:

6. Énekeljük el azt a mult óránkon tanult énekünket: „Halld meg a hívást, Jézusodét“... Lásd okt. i sz.

7. Kartar Singh a távoli Tibet Patiela államából való gazdag és befolyásos család egyetlen gyermeke volt. Övéinek szemefénye s minden reménysége. Természetesen egész családjával együtt pogány volt s a Buddha nevű bálványt imádta. A legnagyobb kényelemben nőtt fel s gondos nevelésben részesült, hogy egykor az ország legmagasabb állásának méltó viselője lehessen. Fiatalember korában szülei tudta nélkül megismerkedett a keresztyén vallással s meggyőződött arról, hogy Jézus az örökkévalósághoz és az élethez az egyedüli út. Keresztyénné lett, bár hozzátartozói mindent elkövettek, hogy e lépéstől visszatartsák. Fiatal, viruló menyasszonya könnyek között kérlelte, ne tegye tönkre boldogságát, mert ez a lépése örökre elválasztja őket egymástól. Kartar, bár nehezére esett menyasszonyától elválni, mégis inkább ragaszkodott Krisztushoz, mint pogány menyasszonyához. Nemsokára családja, ösmerősei, barátai mind kitagadták. Még felső ruháját is elvették. Egy parasztgazdához szegődve nehéz munkával szerezte meg kenyerét ő, az egykori dúsgazdag ifjú. Az így keresett pénzből vett magának ruhát. Szülői s volt barátai azonban folytatták ellene üldözésüket, kiűzték hazájából a hegyek közé s sok-sok szenvedés után a tsinghami Láma keresztyénségéért halálra ítélte. Bátran lépett hóhérai között a vesztőhelyre s a gúnyolódó pogány tömegnek ezt kiáltotta oda: „Ti őrültök annak, hogy halálra ítéltettem, de tudjátok meg, eljő az az idő, mikor ti halálra mentek, ha nem tértek meg Krisztushoz!“ Intette a tömeget a Krisztushoz térésre. A tömeg nem hallgatott reá, de az őt elitélő Láma titkárára az ifjú hitvallása és hűsége nagy hatást tett. Tudtán kívül munkálkodni kezdett benne Istennek Szentlelke. — Mikor a vesztőhelyre érkeztek, letépték Kartarról a ruhát, őt magát egy frissen lenyúzott ökörbőrbe varrták s kitették a forró napra. A fiatal vértanúnak nemsokára megkezdődő s három napig tartó haláltusájában kiváncsi és gúnyolódó pogány sokaság gyönyörködött. A forró nap mind jobban összehúzta a friss

ökörbőrt s ettől a szerencsétlen ifjúnak csontjai csak úgy ropogtak. Mikor a negyedik napon érezte, hogy a halál nemsokára beáll, azt kérte, hogy jobb kezét szabadítsák ki. Inkább kíváncsiságból, mint szánalomból, teljesítették kérését. Még ott hevert mellette újtestámentoma. Megmaradt erejét összeszedve annak első lapjára urdu nyelven a következőket írta: „Neki adom, amit Ő adott nekem, életemet, mindenemet, hogy minden az Övé legyen. Hogyan fejezzem ki Vele szemben hálámat? Hálámat az örökéletért, amit nekem adott? Nem egyszer, hanem többször is visszakérném Tőle életemet, de csak azért, hogy újra felál dozzam azt az Ő szolgálatában. Mint a pogány ember felesége ura iránti szeretetből máglyára megy, úgy én is örömest halnék meg Jézusért anélkül, hogy kérdezném — miért?" — Alighogy Karter leírta e sorokat, megkezdődött végvonaglása. Utolsó szavaiban, mint egykor Mestere, a Krisztus, ő is kérte Istent, hogy bocsásson meg ellenségeinek, majd e szavakkal: „Jézusom, vedd magadhoz lelkemet!" — meghalt. — A Láma titkára, ki mindenre figyelt, felvette a halott mellől az újtestámentomot s hazavitte. Csendes óráiban olvasta s olyankor érezte, mint lesz úrrá felette az új hit, a keresztyén vallás s mint tölti el egész lényét valami örömteljes, boldogító érzés. Hamarosan bejelentette urának, a Lámának, hogy ő is keresztyénné lesz. Sorsa ugyanaz lett, mint Kartar Singhé volt, de még válogatottabb kínzásokkal. Mikor azt hitték, hogy már halott, kötelekre kötve kivonszolták a városból s a szeméttelepre dobták.

8. Tanulság. — Tudtok-e ti K. Gy.! ilyen hűségesek lenni a Jézus Krisztushoz? Nektek nem kell most még élteteket oda áldozni Mellette való bizonyságtételképen, de most alkalmatok lesz megmutatni hűségteket azzal, ha kitartóan részt vesztek szövetségi óráinkon s minden nap buzgón imádkoztok a pogányok megtérítéséért és a mi apátlan anyátlan kis árváinkért, a mi neveltjeinkért.

9. Mondjuk el felállva a „csatlakozási nyilatkozatot"! L. okt.-i sz.

10. Ének Dt. 407. é. 1. „Jézust el nem bocsátom, Mivel magát adta értem. Nagy hálával őt áldom, Legyen övé teljes éltem. Ő én világosságom, Jézust el nem bocsátom." (Dallama: Jézus én bizodalmam.)

11. — 12. — 13. — L. okt.-i sz.

14. Tanuljunk most egy szép éneket K. Gy.! „Nem hagyjuk el a Bibliát, Isten szent Igéjét, Ez támasza az aggoknak, Ifjút ez Ige véd. Ez nap, mely fényes sugarát, Utunkra hinti el, Ebből halljuk Jézus szavát, Ez ég felé emel." (Hallelujah 149.)

15. Imádkozás: Örökéletnek adója, Atyánk a mennyekben! Hálát adunk Neked, hogy hűségünkért nékünk is igéred s egykor meg is adod az életnek koronáját, azt a soha el nem múló örömöt, hogy színről-színre láthatunk s az angyalok karával együtt dicsőíthetünk. Könyörgünk Hozzád, Te magad siess Szentlelked erejével segítségünkre, hogy mi híven mindhalálig megmaradhassunk Királyunk, megváltó Jézusunk oldala mellett. Add Atyánk, hogy lehessünk az Ő katonái, kik imádságainkkal a pogány lelkeket is az Ő országa számára szeretnénk meghódítani. De add áldásodat szeretetmunkánkra is, áldd meg az általunk nevelt árvákat. Elvesztett földi szüleik helyett Te légy gondviselő Atyjuk, ki el nem feledkezel róluk sohasem. Hallgasd meg könyörgésünket szent Fiadért, az Úr Jézus Krisztusért. Ámen.

16. Evangélikus köszöntés. L. okt.-i sz.

Igen, ez a célja

és rendeltetése minden missziói munkának, hogy ez a világosság, — Máté 4, 16. — az egész világnak felragyogjon és *minden embert* ahhoz a vallomáshoz kényszerítsen: „Szépséges Jézus, Ur a földön, égen, Márja s Isten gyermeke! Óh be kívánlak, Téged imádlak, A lelkem éke s üdve Te!" — (Scholtz Ödön megnyitó beszédéből 1911. nov. 11-én Pinkafőn, egyesületünk rendes évi közgyűlése alkalmából rendezett országos missziói ünnepélyen. Az énekvers Báró Podmaniczky Pálné fordítása, megjelent a bővített Hallelujah-ban.)

Adjunk hálát!

1. Azokért a lelkekért, akik a bucsuzó egyházi év folyamán szegődtek csapatunkhoz a misszió Urának szolgálatára.

2. A most 25 éves s így velünk egy évben jubiláló Harangszónkért, — minden áldott barázdahasításért, amellyel a misszió itthoni talajának előkészítéséhez rögtörő munkát végzett.

3. Ez évben tartott mindhárom konferenciánkért: Budapest, febr. 1—2; — Apostag, aug. 14—16; — Celldömölk, okt. 6—8.

Imádkozzunk!

1. Egyházunk missziói felelősségének felismeréséért, amely reá a legmisszióibb üdvigazság: a Kereszten történt váltság teljes érvényének hitéért mindenkinél jobban vár.

2. Nov. 10-én megnyiló zsinatunkért, hogy ott az igazi megujhodást munkáló erők jussanak érvényre.

3. Meyner indiai missziói esperes körutjáért nov. 4—18-ig.

4. Hogy az Ur sok hűtlenségünk és az Ő nevére való sok szégyenhozásunk miatt ne vonja meg tőlünk kegyelmét.

A misszióról való megemlékezésre szenteljük oda minden hónap második keddjének estéjét. A nov. 13.-i megemlékezés alapigéjét folyóiratunk XIV. évfolyamának első számából vesszük, amikor az először jelent meg a mostani címmel 1912. március hóban. E nevezetes szám homlokán jeligéül I. Krónika 16, 31. áll.

HIREK.

Broschkó Gusztáv Adolf, a budapesti német egyház lelkésze, a budapesti egyházmegye volt esperese, Missziótegyesületünknek megalapitása óta buzgó tagja és pénztárosa, Isten kegyelméből megünnepelhette lelkészi szolgálatának 40 éves jubileumát. A sok üdvözlő között ott volt Missziótegyesületünk is. Hálánk és elismerésünk jeléül Luther sekrestye-imáját adtuk át neki keretezve. Lapunk is sok áldáskivánással emlékezik meg erről az évfordulóról s köszönetet mond neki mindazon fáradozásért, amit lapunk anyagi ügyei körül kifejtett. Isten kegyelme maradjon vele!

Celldömölki Missziói-Tanácsülésünk köszönetet mondott D. Kapi Béla püspök úrnak, aki a dunántúli kerület részéről ez évben is 70 P segélyben részesitette a Missziói Lapokat. A vizkereszti offertóriumok összege a Dunántúl több mint 560 P volt.

A budapesti tagok okt. 9.-i összejövetelén ismét volt külföldi vendégünk. Kühhirt Márton, a rajnai misszió lelkészjelöltje tartott előadást a délafrikai négerek közt folyó munkáról, ahol édesapja már 27 éve dolgozik. Különösen felejthetetlen marad, amit egy halálraitélt megtéréséről mondott, aki a siralomházban keresztelkedett meg és a jobbkéz felől megfeszitett lator nevét kivánta volna felvenni. Az előadó édesapja jelezte, hogy ez a név ismeretlen. Így a halálraitélt a Nikodémus nevet választotta, aki szintén éjszaka ment Jézushoz. — Rimár Jenő és Gáncs Aladár beszámoltak a celli konferencia örömeiről. Bibliamagyarázatot Torda Gyula domonyi lelkész tartott II. Kor. 12, 9-ről. A mi teljes csődbejutásunk nélkülözhetetlen feltétele a missziói léleknek. A női órán Kunszt Irén levelét olvastuk és megbeszéltük a karácsonyi csomagok elküldését. A női csoport kéri, hogy a missziói Gyermekszövetség buzgó tagjainak megjutalmazására rendezendő tombolához a vidéki tagok is járuljanak hozzá kézimunka, vagy egyéb ajándékaikkal és tombolajegyek eladázával. Mivel a Christananda javára kisorsolt kézimunka nyertese, a 67. szám nem jelentkezett, ez is a febr.-ban tartandó tombola céljait szolgálja. — Legközelebbi összejövetelünk nov. 13-án este 1/2 6-kor kezdődik. Előadást tart Meyner indiai missziói esperes. — A női csoport összejövetele 4-kor. Mindenkit szeretettel látunk. (Üllői ut 24. Imaterem.)

Kühhirt Márton a rajnai misszió tagja Budapesten még a Hold u.-i templomban s Angyalföldön egy bibliaóra keretében tartott vetítettképes előadást. Volt azonkívül Rajkán is.

Kunst Irén missziónáriusnőtől július 24-ről keltezett levelet kaptunk Kinának Hunan tartományából. Mindenkit szeretettel üdvözöl. Ef. 5, 10. 18. 19. Nagyon köszöni a küldött csomagokat. (A Karácsonyra tervezett ajándékokat is jó lesz lassanként utnak indítani) Kész ruhácskák helyett inkább csak ruhaanyagot kér, mert Kinában más szabású ruhát viselnek, úgyhogy át kell alakítani a kész ruhákat. Kunst Irén leve-

léből idézzük a következő sorokat: „Szombaton (július 21.) jöttem vissza legújabb külállomásomról, ahol egy hetet időztem. Yang evangelista van ott nejével és a kis Mártonnal, aki most az ottani iskolát látogatja. Yang szorgalmasan látogatja a lelkeket és örömre szolgált, hogy a kicsi faluból és környékéről vasárnap körülbelül negyvenen gyültek össze az Ige hallgatására. Még a folyó tulsó partjáról is átjöttek. Vajha az Ur megtéréseket adna! Visszatérti utamban Yangné nővérét látogattuk meg és ott is összejövetelt tarthattunk. Ép úgy annak a folyónak másik partján lakó leánya házában is volt alkalmunk a házbeliek és hirtelen összegyültek előtt az élet utjáról bizonyságot tenni. A legtöbben dongkiák voltak, akik máshonnan jöttek a rizsföldek müvelésére. Kár, hogy a dongkia férfiak mégis egész éjjel reggelig kártyáztak, de hisz először hallották az evangéliomot (egy kivételével). Liangné, Yangné nővére kezd hinni az Úrban és már nem imádja a bálványokat, hála az Úrnak."

A Lipcsei Misszió kiküldöttjeképen nem a már jelzett Hammitzsch, hanem Meyner indiai missziói esperes jön hozzánk. Körutjának tervezete a következő: Nov. 4-én Bpest, D. e. 1/2 10 Deák tér, D. u. 5-kor Kelenföld; 1/2 7-kor Angyalföld, szeretetvendégség. — Nov. 5. Cegléd. — 6. Szeged. — 7. Békéscsaba. — 8. Mezőberény. — 9. Tótkomlós. — 10. Orosháza. — 11. Szarvas. — 12. Szolnok. — 13. Bpest, Üllői ut 24. este 1/2 6 kor rendes havi összejövetelünk keretében. — 14. Székesfehérvár. — 15. Lajoskomárom. — 16. Győr. — 17. Rajka. — 18. Sopron d. e. németnyelvű istentisztelet, d. u. előadás a theol. fakultáson. — Ahol vetítőgép áll rendelkezésre, ott képeket is mutat be vendégünk és pedig film és üveg diapozitiveket egyaránt.

A Gyermekszövetségek munkatársaihoz időnkint körlevelet küldünk. Az első körlevél most ment szét. Akik szeretnék bevezetni a gyermekszövetségi munkát, e körlevélben közelebbi tájékozást kaphatnak.

Kimutatás

a magyarhoni ág. hitv. evang. Misszióegyesület pénztárába 1934. évi augusztus hó 23 tól f. évi október hó 20-ig beérkezett összegekről:

Tagdijak: Borgulya Endre Szarvas 1.— P, Pilisi Márton Mezőberény 4.— P, Borgulya Endre Szarvas 1.— P, Sziklai Vendelné Kispest 3.— P, Baranyai Mária Lébény 4.— P, Dr. Zelenka Frigyes kir. tanfelügyelő Bpest 4.— P, Broschkó G. A. evang. lelkész Bpest 4.— P, Kovács István lelkész 1.— P, Dr. Szumrák Zoltánné Celldömölk 1.— P, Hajas Dénes Csönge 2.— P, Németh Sándor Ostffyasszonyfa 2.50 P, Szalóky Endre 2.— P, Ludván Sándor Cdömölk 1.— P, Seebach András Lébény 2.— P.

Adományok. Ritter Frigyesné Győr 1.— P, „Atom" 3.— P, Meszleni gyermekszövetség 10.— P, Meszleni gyermekszövetség aug. hó 5.-i szinielőadásának jövedelme 7.34 P, Zsiba Lászlóné a ceglédi külmisszió kis barátainak fillérei 3.— P, A nyiregyházai „Külmissziói Szövetség" 5.— P, „Atom" 3.— P, Erdőkürti hívek 7.50 P, Tóth Mihály Lébény —.50 P, Szebik Károly Kanada 3.36 P, Baranyai Mária Lébény 1.— P, Nagykanizsai gyermekszövetség 10.43 P, Központi gyermekszöv. 10.— P, Bpest Várbeli Gyszöv. Glatz József vallástanár utján 4.94 P.

Perselygyűjtések: Budapesti Üllői uti imaházban szept. 11-én tartott külmissziói bibliaóra 8.53 P, október 9-én 14.45 P, Szánthó Jenőné Nyiregyháza 2.50 P, Pestszentlőrinci konfirmáltak egyesülete 1.28 P, Janoszky Ilona Nyiregyháza 3.50 P, Misszióegyesület pénztári hivatala Bpest 7.24 P, Angyalföldön okt. 10-én 6.34 P, özv. Leiter Gézáné Bpest 8.95 P.

Offertoriumok: Ambrózfalvai egyház 5.— P, Kemenesmihályfa 5.50 P, Nagysimonyi 3.50 P, Celldömölk 30.50 P, Mesteri 5.78 P, Alsóság 4.01 P.

Szeretettel kérem a tagokat és a hittestvéreket, hogy a szelvényen megírni szíveskedjenek, mily címen: offertórium, gyűjtés vagy adomány címén könyvelendő el a küldött összeg. Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1934. évi október hó 20.

Rimár Jenő pénztáros
VII., Gizella ut 28.

Broschkó G. Adolf pénztáros
IV., Deák tér 4. I. 1. sz.

Csekkszámla száma 16.188.

Németh Vilmos könyvnyomdája Szentgotthárdon.